

i Politimesterens Haand, kunde man maaste indskrænke Suspensionen fra Politimesterens Side til saadanne Tilfælde, hvor der strax kan anlægges Sag. Jeg veed ikke, om der kan opstilles Tilfælde, hvor en Fæstemand ved Dom kan dømmes fra sin Bestilling, men hvis dette ikke findes hensigtsmæssigt af praktiske Grunde, saa staar det for mig saaledes, at Politimesteren hellere maa være indskrænket til at forelægge Sagen for vedkommende Kommuneraad end tage en Bestemmelse, som han udsætter sig for bliver hævet. Jeg veed meget vel, at, naar saadanne Spørgsmaal forelægges Domstolene, betragtes det ikke som ydmygende for den aktionerende Myndighed, at den midlertidige Beslutning, som den har fattet, underkendes, men det skulde undre mig meget, om det ikke er en overmaade falst Stilling, som en Politimester kommer i, naar han giver en administrativ Resolution, og denne bliver hævet af en anden administrativ Autoritet. Jeg er bange for, at en energisk Politimester dog, efterat Resolutionen var bleven hævet, vilde finde en ny Form, hvorunder Fæstemanden kunde suspenderes paany, og vilde blive ved dermed saa længe, indtil han blev enig med vedkommende Kommuneraad, eller ogsaa vilde en energisk Politimester blive saa knækket, at han ikke kunde holde sig i sit Embede, eller, hvis han ikke var saa energisk, men derimod saa sløv, at han ikke begyndte paa den Slags Sager, saa vilde han udsætte sig for at se sin Autoritet blive undergraven.

Justitsministeren (Nellermann): Jeg skal med Hensyn til det sidste Punkt, som blev bragt under Omtale — skjøndt der som sagt ikke er stillet Endringsforslag i saa Henseende — dog tillade mig et Par Bemærkninger, fordi jo en Del af, hvad der her er blevet berørt, har været debatteret imellem mig og Udvalget og for saa vidt altsaa i det Mindste kan siges at have været under Overveielse, saa at det ikke er noget Nyt, der drages ind. Jeg skal nu først gjøre den Bemærkning, at, dersom det kunde tænkes, at der kunde opnaas Enighed imellem de Faktorer, som der nu engang skal opnaas Enighed imellem, hvis man vil have Loven ud, om at overlade Politimesteren denne Myndighed helt og holdent, saa kunde jeg selvfølgelig ikke have Noget derimod, efter som det oprindeligt stod i mit Lovforslag. Kunde det opnaas, saa vilde jeg anse det for det Heldigste; men derimod tror jeg ikke, det vilde være heldigt, at lægge Myndigheden helt over i det kommunale Raads Haand og forsvaavidt altsaa at stille Politimesteren udenfor. Det at lade Myndigheden gaa over til det kommunale Raad, hører jo til den Slags Ting, som vel nok kunde sættes igjennem; men jeg synes ikke, at der derved vil naas lynderligt i den Retning, som de sidste ærede Talere antydede. De sidste ærede Talere betragtede det nemlig som det Alt overveien-

de Hensyn, at Politimesteren ikke bør kunne være udsat for, at hans Bestemmelse i dette Punkt underkendes af de kommunale Autoriteter, og ved Siden deraf toge de ikke Hensyn til de andre Sider, der kunde opnaas derved, at en saadan Myndighed til midlertidig at standse en Fæstemand ligger i Politimesterens Haand. Det kan jeg lade gjælde, det er jo en Skønssag, hvilke af de forskellige Hensyn, der kan være at afsætte ved en Sag, man vil sætte høiest, og derfor vil jeg indtil videre være enig i, at det er et Hensyn, som veier meget betydeligt; men jeg tror ikke, at man let uden at slippe det Hele i høj Grad kan komme til ganske at slippe for Alt, hvad der kan kaldes en vanskelig Situation for Politimesteren med Hensyn til dette Spørgsmaal; thi om ogsaa man lægger Myndigheden til at afsætte Fæstemanden helt og holdent i de kommunale Myndigheders Haand, maa man altid tænke sig, at Sagen gaar saaledes til, at Politimesteren foranlediger hele Spørgsmaalets Optagelse. Det vilde kun være en lidet betryggende Ordning, dersom Fæstemanden kun skulde kunne afskediges i de Tilfælde, hvor de kommunale Raad selv tage Initiativet dertil helt og holdent. Det vil i Særdeleshed gjælde om Amtsrådet, at det kun umdtagelsesvis veed Noget om vedkommende Fæstemands hele Virksomhed. Derfor mener jeg, at Sagen vanskelig praktisk vil komme i Gang paa anden Maade end derved, at Politimesteren maa andrage paa Afskedigelsen, eller at Politimesteren maa sige: Ved den og den Mand er der det og det at mærke, han har gjort sig skyldig i det og det Forhold adskillige Gange, og det og det er oftere hændet, som fremtræder som misligt Forhold fra hans Side og deslige. Det maa komme frem fra Politimesterens Side i Form af et Andragende eller en Henstilling, hvad man nu vil kalde det, til det kommunale Raad om at entledige den paagjældende Fæstemand, og den Ubehagelighed, at et saadant Andragende, en saadan Henstilling fra Politimesterens Side ikke tages til Følge, tror jeg slet ikke kan undgaa, med mindre man, som sagt, vil stille det Hele saa løst, at der slet ikke bliver nogen Garanti tilbage. Det kan, hvorledes man saa vender og dreier Sagen, naar man da ikke lægger hele Myndigheden i Politimesterens Haand, vanskelig undgaa, at det Tilfælde kan indtræffe, at de kommunale Raad ikke ville stride til den Afgjørelse, som Politimesteren anser for den ønskelige og derfor andrager paa eller henstiller. I saa Henseende gjør det ikke stor Forskel, om Sagen stilles paa den ene eller paa den anden Maade. Snarest forekommer det mig, at Politimesteren faar en større Autoritet overfor Fæstemand derved, at han ikke alene kan henstille, hvorvidt Fæstemanden skal entlediges eller ikke, men derved, at han strax kan suspendere Fæstemanden, hvilket vil medføre en Standsning i dennes Bedrift, der i og for